

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

သူတို့သီက ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် သပိုင်းဝင်မှုခင်းများ

ဘုန်း - မြန်မာပြန်

စာအုပ်၏ မူလအမှာ
(တရားသူကြီး၏ အမှာ စာ)

မြို့ပြဒေသတွင် မွေးဖွားသော အပြစ်မရှိသည့် တိုင်းသူပြည်သားများ သည် အိမ်နီးချင်းများ နှင့် ချစ်ခင်မှု၊ ဥစ္စာဓနနှင့် အသက်အန္တရာယ်လုံခြုံမှုကို တောင့်တကြသည်။ ။ တောရပ်နေသူများ အဖို့ ရာဇဝတ်မှုဟူသည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၊ ရုပ်ရှင်ကားနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ပေါ်တွင် မြင်ရသောအရာဖြစ်ပြီး သတင်းစာများ တွင် ရံဖန်ရံခါဖတ်ရသောအရာ ဖြစ်၏။

သို့သော် တိုင်းသူပြည်သားများ ပိုသိကြပါသည်။ ။ နယူးယောက်၊ ဘော့စတန်၊ ချီကာကို၊ လော့(စ်)အိန်ဂျလိ(စ်) မြို့ကြီးများ တွင် နေထိုင်သူများ သည် လိမ်လည်မှု၊ ခိုးဝှက်မှု၊ ဥပဒေအား အမျိုးမျိုး ဖောက်ဖျက်မှုများကို ပြုလုပ်ကျူးလွန်နေကြပါသည်။ ။ စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ အေးချမ်းသောအသွင်ဆောင်သည့် မြက်ခင်းများ ပေါ်တွင် အကြမ်းဖက်မှုများကြောင့် သွေးစွန်းနေပါသည်။ ။

ကျေးလက်ဒေသတွင် နေထိုင်သူများမှာ အဆင့်အတန်းနိမ့်သည်။ ။ ပွင့်လင်းသည် ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည် ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ။ ဤစာအုပ်တွင် ထိုလူတန်းစားများ အတွင်း တစ်ဦးချင်း ကျူးလွန်သော အကြမ်းဖက်မှု၊ လူသတ်မှုများ အကြောင်းကို ရေးသားခြေ

င်းဖြစ်ပါသည် ။ လယ်သမားများ နှင့် လယ်ယာလုပ်သားတို့ ဖြစ်ကြသည် ။

ဤစာအုပ်တွင် ပါသော အကြောင်းအရာများ သည် အဖြစ်မှန်များ ဖြစ်သည် ။ ရက်စွဲများ ၊ လူနာမည်များ ၊ နေရာဒေသများကို အမှန်တိုင်း ဖော်ပြထားသည့်အတွက် မှုခင်းရာဇဝင်တွင် နေရာအဆင့်မြင့်မားစွာ ရှိနေခဲ့သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည် ။ အဖြစ်အပျက်များမှာ စိတ်ကူးဖြင့်ရေးသားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ယုံကြည်စိတ်ချရသော နေရာများ ၊ အဓိကအားဖြင့် ရဲဖိုင်များ နှင့် တရားရုံးအမှုတွဲများ တွင် ပါသည့်အတိုင်း ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ဝတ္ထု ၁၀ ပုဒ် ပါရှိသည့်အနက် ယောက်ျား ၇ ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး ၈ ယောက်မှာ သေဒဏ် အပြစ်ပေးခံရပါသည် ။ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရသည့်အကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည့်စာများကိုလည်း ဖော်ပြထား၏။ မယားငယ်ယူထားသည် ကို ဖော်ပြသည့်စာ၊ အလုပ်မပြုတ်လိုသဖြင့် ရေးသောစာ၊ အာမခံစာချုပ်ပေါ်မှ အကျိုးအမြတ်ရအောင် ရေးသောစာ၊ မနာလိုမှုကို ဖော်ပြသောစာ၊ အဓမ္မကျင့်ခံရသူအား နှုတ်ပိတ်ထားဖို့ ရေးသောစာ၊ ဓားပြမှုကို ဖော်ထုတ်သောစာ၊ လက်စားချေမှုကို ဖော်ပြသောစာ စာမျိုးစုံလှသည် ။

အမှု ၈ မှုမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်မှုမှာ ကနေဒါနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ အချိန်ကာလအားဖြင့် စပိန်၊ အမေရိကန်စစ်ပွဲမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်း ဖြစ်ပွားသောအမှုများ ဖြစ်၏။ ထူးခြားသည် မှာ မည်သည့်အမှုတွင် မှ အဆိပ်ကို အသုံးမပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လူသတ်လက်နက်အဖြစ် သေနတ်တစ်လက်သာ အသုံးပြုပြီး ကျန်အမှုများ တွင် ပုဆိန်နှင့်တုတ်ကိုသာ အသုံးပြုခဲ့၏။

အမှုများမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သလို ကျေးလက်ဒေသမှ တရားသူကြီးနှင့် ဂျူရီလူကြီးများ ၏ အပြစ်ပေးပုံမှာ လည်း သနားကြင်နာမှုကင်းမဲ့လှ၏။

လယ်သမားတစ်ယောက် အသတ်ခံရလျှင် ၎င်း၏ အိမ်နီးချင်းများသည် တရားခံအား မြန်မြန်အပြစ်ပေးပြီး သတ်ပစ်ရန် ဆန္ဒရှိကြ၏။ မျက်စိတစ်လုံးအတွက် မျက်စိတစ်လုံး၊ သွားတစ်ချောင်းအတွက် သွားတစ်ချောင်းဆိုသည့်ဥပဒေကို ပြန်လည်ကျင့်သုံးလိုသည့်သဘော ဖြစ်တော့၏။

ဤစာအုပ်တွင် ပါသော အမှုဆယ်မှုအနက် အမှုတစ်မှုအတွက်သာ ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခံရ၏။ ကျန်အမှုကိုးမှုမှ တရားခံ ၁၃ ယောက်မှာ ကြိုးပေး၍ လည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ငွေ့ပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း သေဒဏ်ပေးခြင်းခံရ၏။

ဥပဒေသမားများက ဤနည်းဖြင့် အပြစ်ပေးခြင်းကို ကျေးလက်တရားစီရင်မှုဟု ခေါ်ကြ၏။

‘Harvester of Murder’ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် သင်သည် ကျေးလက်တောရွာများ သို့ ခရီးသွားခြင်းကို သံသယရှိနိုင်ပါသည် ။ ဤစာအုပ်တွင် ဂန္ထဝင်လူသတ်မှုဆယ်ခုကို စုစည်းဖော်ပြထားပါသည် ။ အမှုအားလုံးမှာ ကျေးလက်တွင် နေထိုင်သူများ နှင့် ပတ်သက်နေပါသည် ။ ကျေးလက်တောရွာနေ လူအချို့သည် ကျေးလက်၏ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှုကို သေနတ်ယမ်းခိုးများ ဖြင့် ပျက်စီးအောင်လုပ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့၏။ အချို့ကမူ ပိုပြီးအေးချမ်းအောင် လုပ်လို၏။ ကျေးလက်နေ လူထုအများစုလိုပင် သူတို့ သည် လုပ်စရာရှိသော အလုပ်များကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြ၏။ မယားငယ်ယူသည် ကို လူမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထား၏။ အဓမ္မကျင့်ခံရသူ

ကို နှုတ်ပိတ်ထား၏။ ရှေးရိုးစဉ်လာအတိုင်း လက်စားချေကြ၏။ သူတို့ အလုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာလုပ်သလို လူ (တစ်ဆယ့်ငါး)ယောက်ကိုလည်း သတ်ဖြတ်ခဲ့၏။ ဝတ္ထုတစ်ခုချင်းတွင် ရဲအမှုတွဲဖိုင်များ နှင့် တရားရုံးမှတ်တမ်းများမှ ရသော အဖြစ်မှန်များကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ဝတ္ထုတိုင်းသည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ကျေးလက်အစွန်အဖျားဒေသများ တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော သူတို့ ဆီက ရက်စက်မုန်းတီးမှုနှင့် အကြမ်းဖက်မှုများကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည် ။

အိမ်ပြေးမ

တစ်ချိန်က ယောက်ျားများ နှင့် ထည်လဲတွဲပြီး မီးနှင့်ကစားခဲ့သူ မိန်းမချောကလေး အမွှာအေ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပါမူ လိင်၏ သားကောင်တို့ အဖြစ်သနစ်ကို နားလည်ရန် မခက်ခဲလှပါ။ သို့သော် ထိုအသိကို ရရေးအတွက် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတို့ ကတော့ ခက်ခဲခဲ့ပါသည်။ ။

ဤအဖြေကို လူနှစ်ဦးကြောင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တစ်ဦးမှာ ကနေဒါနိုင်ငံ အွန်တာရီယိုပြည်နယ် ဝါတာလူမျိုးမှ လက်ထောက်ရဲအရာရှိ မေးနတ်ပီးဂိုးဖြစ်သည်။ ။ တစ်ဦးကမူ တော်ရန်တိုရှိ အွန်တာရီယိုပြည်နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့စုံထောက်ရဲမှူး ဝီဆင်မူရေးဖြစ်ပါသည်။ ။

အမွှာအားကိုးကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ။ သူမမှာ ခါးကျင်ကျင်၊ ညိုရွှေရောင်ကျစ်ဆံမီးလေးနှစ်ဖက်၊ တောက်ပသော မျက်ဝန်းပြာပြာပိုင်ရှင်လေးဖြစ်သည်။ ။ အမွှာဘောလင်းဟု အမည်ရှိခဲ့သူလေးမှာ ‘ဖို’ ဆိုလျှင် အရူးအမူးဖြစ်သူပင်။ သူမ၏ အဖြစ်က အသက်ကြီး လာလေလေ ပိုဆိုးလေလေဖြစ်သည်။ ။

မီးကောင်ပေါက်အရွယ်လွန်၍ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် တော့မိဘနှစ်ပါးမှာ စိတ်ညစ်နေရသည်။ ။ ရည်းစားထည်လဲတွဲသည့် သူတို့ သမီးအား မည်သူကများ လက်ထပ်ချင်ပါမည်နည်းဟူ၍ ပင်။

သို့သော် မိဘတို့ မှာ သမီးအပေါ် လျှော့တွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အသ

က် ၂၁ နှစ်တွင် သူမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ပေါ်ပြီးဖြစ်သည်။ ။ အနီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂေါ်မြို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ အင်းနားစကစ်ကျေးရွာမှာ ကြေးရတက် ဂျွန်အားနေ့ဆိုသူဖြစ်သည်။ ။ မစ္စကအားနေ့တစ်ဖြစ်လဲ အမွှာမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မအဖြစ် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ လူမှုရေးနယ်ပယ်ဝယ် တွင် ကျယ်ခဲ့သည်။ ။ ခင်ပွန်းသည် အတွက် ဇနီးကောင်းဖြစ်ကြောင်း အများက အသိအမှတ်ပြုသည် အထိ ဖြစ်သည်။ ။

စိတ်မကောင်းစရာကမူ ဂျွန်အားနေ့ သက်ဆိုးမရှည်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ သူက သူမထက် အသက်ကြီးသည်။ ။ သူမ၏ ရမ္မက်ကို လိုက်လံဖြည့်ဆည်းရင်း ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းခဲ့ရသည်။ ။ အိမ်ထောင်သက် ၂ နှစ်မှာ ပင် ကွယ်လွန်သွားရရှာသည်။ ။ အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းလွတ်သွားသော အမွှာမှာ ဝါတာလူးမြို့ရှိ မိန်းမသားတို့ အတွက် ပူပင်သောကရောက်စရာအဖြစ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။ ။

အိမ်နီးချင်းမိခင်တို့ က သူမနှင့်မတွဲရန် သားများကို ထိန်းကြသည်။ ။ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမများက သူတို့ ၏ လင်ယောက်ျားများကို အမွှာအား မကြည့်ရန်ပင် တားမြစ်ကြသည်။ ။ ‘ဘယ်လိုမှ ကောင်းစရာတစ်ကွက်မှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မိန်းမသားချင်း တီးတိုးပြောခဲ့ကြရသည်။ ။

အမွှာကတော့ မုဆိုးမသက်တမ်း ၃ နှစ်အကြာဝယ် အခြားကြေးရတတ် အန်ထော်နီအောဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြန်သည်။ ။ အော၏ ယာတောမှာ ဂေါ်မှ ငါးမိုင်ခန့်အကွာ ဒမ်ဖရိုင်းမြောက်ပိုင်းသွားရာ လမ်းဆုံအနီးတွင် တည်ရှိသည်။ ။ အောမှာ စာရင်းငှားထားနိုင်သည့် လယ်သမားဖြစ်ရာ တင်မူဟောလန်ဆိုသော စာရင်းငှားတစ်ဦးရှိသည်။ ။ နွားသိုးတစ်ကောင်နှယ် သန်မာသည်။ ။ ရုပ်ဖြောင့်သည်။ ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည်။ ။

လူမှုရေး စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးအရ ဝါတာလူးဒေသတွင် အာမောင် နံမှာ တွယ်ကျယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ အိမ်တွင် တိုနီအော၏ ဖခင်နှင့် ညီ ဂျန်တို့ ရှိသည်။ ဂျန်၏ လယ်တောမှာ တိုနီနှင့်ကပ်လျက် ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသဝယ် မစ္စက်တိုနီအောအဖြစ် အမွှာက တွင် ကျယ်လာပြန်သည်။ ပွဲနေပွဲထိုင်လုပ်တိုင်း အမွှာအား ဖိတ်ကြသည်။ လမ်းတွင် တွေ့တိုင်း ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ထိုသို့ အသိအမှတ်ပြုခံရလောက်အောင်ပင် အမွှာက နေထိုင်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် အတိတ်ကို ဝေါချ၍ ဘဝတစ်ခုတည်း ဆောက်ကြောင်း အမွှာက မြင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို သိခဲ့သော ရဲအရာရှိ မေးနက်ဂိုးကဲ့သို့ပင် ကျန်လူများမှာ လည်း သူမ၏ အတိတ်ကို မေ့လျော့လာကြသည်။ အမွှာသည် လူရှိသေ ရှင်ရှိသေဘဝကို ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

အောနှင့် အိမ်ထောင်သက် ၁၀ နှစ်ရချိန် သူမ အသက် ၃၅ နှစ်အထိ ထိုဘဝအတိုင်း ရှိနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြေပြိုသလို အဖြစ်ဆိုး ကြုံလိုက်ရပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ဂျေဘူတာရုံတွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသော တိုနီအား ရဲအရာရှိဂိုးက တွေ့လိုက်သည်။ အမွှာသည် စာရင်းငှားတင်မှုဟော်လန်နှင့် ရက်အတန်ကြာကပင် ဖောက်ပြားခဲ့ဟန်ရှိပြီး ယခု ထွက်ပြေးသွားပြီဟူသတည်း။

ဂိုး တုန်လှုပ်သွားသည်။

"သေချာရဲ့ လား တိုနီ"

"သိပ်ကို သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ အမွှာက ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးထားခဲ့တာပဲ"

"ခုဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ၊ တရားစွဲ မယားကွာရှင်းလိုက်ရင်တော့ ပို ကောင်းမယ်"

"တရားမစွဲပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ နိုင်ရာဂါရေတံခွန်ကို သွားကြတာသိပါ တယ်။ ခုပဲ ကျွန်တော် လိုက်မလို့ ။ သူသာ ပြန်လိုက်ခဲ့ရင် ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့လို့ သဘောထားလိုက်မှာ ပါ။ ဒါကြောင့် သူ့နောက်လိုက်ဖို့ ဘူတာကို ရောက်နေတာပဲ"

ရထားရောက် လာပြီး တိုနီ တက်သွားသည် ။ တိုနီ၏ ရက်ရောပုံကို အံ့သြရင်း ဂိုးကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ အမွှာအား တိုနီစွဲလမ်းသည် မှာ ထင်ရှား လှသည် ။ မိမိအတွက်တော့ ငွေရောင်ပိတ်ကားကြီးပေါ်တွင် သာ ဆက် လက်ရှုစားရန် ကျန်တော့သည် ဟု ဂိုး မှတ်ယူလိုက်သည် ။

နိုင်ရာဂါရေတံခွန်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အမွှာတို့ စုံတွဲအား တိုနီ ရှာ တွေ့ပါသည် ။ တင်မူဟော်လန်မှာ ဗလကြီးသော်လည်း တိုနီအား ရင်မ ဆိုင်ရဲဘဲ ထွက်ပြေးသွားသည် ။ အမွှာက ပြန်လိုက်ရန် သဘောတူသည် ။ သူမ၏ အမှားအတွက် အပြစ်တင်သည့်အပြောမျိုး အကြည့်မျိုး မကြ ည့်ပါဟု တိုနီက ကတိပေးခဲ့သည် ။

အိမ်သို့ပြန်လာကာ သူတို့ ဆက်လက် ပေါင်းဖက်ကြသည် ။ တိုနီက လူငှားအသစ်တစ်ဦးကို ငှားလိုက်သည် ။ သူက အလုပ်နှင့် ခွင်မကျသော် လည်း မိန်းမသားများ ကြိုက်စရာ ရုပ်မရှိသည့် ဂျင်းအယ်လီဆင်ဆိုသူ အား ငှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သူ၏ လုပ်ရပ်က လက်တွေ့ကျလှပါသ ည် ။

ဂျင်းသည် အသက် ၁၉ နှစ် ရှိပါသည် ။ လူက ကျုံ့လှီသည် ။ မျက်နှာ တွင် မှဲ့ခြောက်များ ရှိသည် ။ သူ၏ ဖခင်မှာ ရဲအရာရှိဂိုး၏ မိတ်ဆွေ စည်ပင်သာယာဝန်ထမ်း အလက်ဇင်းဒါး အယ်လီဆင်ဖြစ်သည် ။ ဂိုး၏

ရုံးခန်းနှင့် ၎င်း၏ ရုံးခန်းမှာ အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်၍ ရင်းနှီးကြသည် ။ ကျေးလက်၏ လေကောင်းလေသန့်ကြားဝယ် အလုပ်လုပ်ခြင်းက သားအတွက် သင့်တော်သည် ဟု ဖခင်ကြီးက ယူဆထားပါသည် ။

တစ်ခြံထဲ တစ်အိမ်ထဲတွင် တိုနီ၊ အမ္မာနှင့် ဂျင်းတို့ အတူ နေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည် ။ တိုနီမှာ ကတိအတိုင်းမူ ဟောလန်နှင့်ပတ်သက်၍ စကားမပါ၊ အိမ်နီးချင်းတို့ ၏ အတင်းအဖျင်းသည် ပင် ရုတ်လျော့သွားဟန်ရှိသည် ။

သို့သော် သူမ၏ သတင်းကို ကြားသွားသည့် ဝါတာလူးမှ မိန်းမသားတို့ က သူမအား စပ်စုလာပြန်သည် ။ သူမမှာ နိုင်ရာဂါမှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် လူမှုရေးပွဲနေပွဲထိုင်များကို ပြန်တက်သည် ။ သူမသည် မစ္စက်အောအဖြစ်ရှိသည် က ငြင်းစရာမရှိပါ။ အောတို့ သည် လူရိုသေရှင်ရိုသေခံရသူများ သာ ဖြစ်သည် ။ သို့တိုင် အတင်းအဖျင်းပြောသော စကားကိုတော့ အမ္မာမလွတ်နိုင်ပါ။

နိုင်ရာဂါသို့ အမ္မာ၏ ခရီးစဉ်မှာ ၁၈၉၅ ခုနှစ်က ဖြစ်သည် ။ ယခု ၁၈၉၇ ခုနှစ်သို့ ရောက် လာပြီဖြစ်သည် ။ ပူပြင်းသော နွေရာသီတစ်ရက်၊ ထိုနွေ၏ အပူပြင်းဆုံး ရက်တစ်ရက်ဖြစ်သော ဩဂုတ်လ ၅ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် တိုနီအော၏ ဖခင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ။

အသုဘကို စနေနေ့တွင် သင်္ဂြိုဟ်သည် ။ အခြားသူများ နှင့်အတူ ရဲအရာရှိဂိုးလည်း တက်ရောက်သည် ။ အမ္မာကိုတွေ့ရ၍ သူမအနည်းငယ်မျှသာ အံ့သြမိသည် ။ ဘုရားကျောင်း၏ ခုံရှည်ပေါ်ဝယ် သူမတို့ ဇနီးမောင်နှံက ထိုင်နေကြသည် ။ အခြား အသုဘရှုလာသူများ နှင့်တော့ အနည်းငယ်လှမ်းသည် ။ ထို့နောက် သင်္ချိုင်းရောက်ချိန်တွင် မူအမ္မာမှာ အနည်းငယ် နောက်တွန့်နေပုံရှိသည် ။ သူမ ယောက္ခမဖြစ်သူ

အား ဂါရဝလာပြုသူတို့ နှင့် သူမအနေဖြင့် အလွယ်တကူ ဆက်ဆံနိုင်စရာရှိသော အခြေအနေမှာ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့လုံးမှာ တော့ ဂိုးက သူ့စိတ်ထဲမှာ အမွှာကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် တနင်္လာနေ့မနက်တွင် မူ သူမ၏ ခင်ပွန်းကိုမြင်ကာ ဂိုးက အမွှာအား ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ ။

တိုနီက မြင်းရထားနှင့် ဂေါ်မြို့တော်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ထိုအဆောက်အအုံတွင် ရုံးခန်းရှိသောဂိုးမှာ တိုနီ၏ မြင်းကြိုးချည်နေပုံကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။ တိုနီနှင့်အတူ ဂျင်းအယ်လီဆင် ပါလာသည် ကို သတိပြုမိသည်။ ။ အဆောက်အအုံထဲသို့ ၎င်းတို့ ဝင်လာသည်။ ။ ဂျင်းက သူ့ဖခင်ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ထွက်သွားပြီး သူ့ထံသို့ တိုနီဝင်လာသည် ကို ဖွင့်ထားသည့်တံခါးမှ ဂိုးမြင်နေရသည်။ ။ တိုနီက အထဲဝင်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ဂိုးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ ။

"စနေနေ့က ခင်ဗျားကို ဝမ်းနည်းစကား လာမပြောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခုမှ ပဲ ပြောရတော့တယ်"

"ရပါတယ်ဗျာ"

တိုနီ၏ စိတ်တွင် နေရာယူနေသည် မှာ သူ၏ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်အကြောင်းမဟုတ်သည် က သိသာလှသည်။ ။ ထို့နောက် ရင်ဖွင့်တော့သည်။ ။

"အမွှာလစ်သွားပြန်ပြီ ရဲအုပ်ကြီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာစာမှ မရေးခဲ့လို့ စိတ်ပူနေရတယ်"

တိုနီက အတော်ပင် အသေးစိတ်ကျကျ ပြောပြပါသည်။ ။ ယမန်နေ့

က တနင်္ဂနွေနေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ရာစောစော ထကြသည်။ ။ ဖခင်၏ အသုဘကိစ္စကြောင့် အလုပ်များ အကြွေးတင်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ။ တိုနီ၊ အမ္မာနှင့် ဂျင်းတို့ မနက်စာကို ၇ နာရီတွင် စားကြသည်။ ။ တိုနီနှင့် ဂျင်းအဖို့ အရေးတကြီး လုပ်စရာအလုပ်နှစ်ခုရှိနေသည်။ ။

ရောင်းပြီးသောဝက်များကို ဂျေမြို့သို့ပို့ရန်၊ သားစပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့် နွားမနှစ်ကောင်အား အိမ်နှင့် သုံးမိုင်အကွာရှိ ဘာရီ၏ လယ်တောသို့ ပို့ရန်ဖြစ်သည်။ ။ သို့ဖြင့် ဂျင်းက နွားနှစ်ကောင်ကို သွားပို့သည်။ ။ တိုနီက ဝက်များကို လှည်းပေါ်တင်ကာ ငါးမိုင်အဝေးရှိ မြို့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ဆယ်နာရီတိတိမှာ ပဲ အိမ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တာ ဂျင်းလည်း ရောက်နေပြီ။ အမ္မာ ဘယ်မှာ လဲလို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ မသိဘူးတဲ့။ ။ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တာ တစ်နာရီလောက် ရှိပြီ။ အဲဒီကတည်းက မတွေ့တာတဲ့။ ။ စိတ်ရှုပ်သွားပေမဲ့ သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ စပါးကျိုကိုပဲ သွားသလား၊ စမ်းချောင်းဘေးက အိမ်ကိုပဲ သွားသလားပေါ့"

"နောက် မီးဖိုထဲကို ကျွန်တော်ဝင်သွားတယ်။ ရေလုံထဲမှာ မဆေးရသေးတဲ့ ပန်းကန်တွေကို တွေ့ရတယ်။ ဒါ အမ္မာရဲ့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး။ ။ ကျွန်တော်တို့ စားပြီးတာနဲ့ သူက ပန်းကန်တွေကို ချက်ချင်းဆေးတတ်တာ"

"တစ်မနက်လုံး အမ္မာကို ကျွန်တော်နဲ့ ဂျင်းတို့ ရှာပေမဲ့ မတွေ့ကြဘူး။ ။ ညနေကျတော့ ကျွန်တော့်ညီ ဂျွန်နဲ့ ယာတောကို သွားတယ်။ သူလည်း အမ္မာကို မတွေ့မိဘူးတဲ့။ ။ သူပြောတဲ့ တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာ အမှန်ပဲ"

"မနက် ၇ နာရီခွဲလောက်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘက်က သေနတ်သံ နှစ်ချက် ကြားရတယ်တဲ့ ။ ဒီအတွက်တော့ ဂျင်းရှင်းပြပါတယ်။ သူလည်း အရင်ဒါမျိုးတွေ ကြားဖူးပါတယ်တဲ့ ။ ပိုဝေးတဲ့ အိမ်ရှေ့ဘက် ဆီကတဲ့ စပါးတွေမှ ညှိချိန်တန်လို့ ကျီးကန်းတွေကို ခြောက်ပစ်တာဖြစ် လိမ့်မယ်တဲ့ "

"ဒါနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ သေနတ်သံကိစ္စကို တော့ ကျွန်တော်စိတ်စွဲနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း တစ်လုံးထိုး သေနတ်တစ်လက်ရှိတယ်။ အိပ်ခန်းက ဘီရိုမှာ သိမ်းထားတတ်တယ်။ ဒါနဲ့ သေနတ်ကိုသွားကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်း တွင်းနောက်ပိုင်း မသုံးတော့တာမို့ ကျွန်တော်အထားမှားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ် နိုင်ပါတယ်"

"အဲဒီကစပြီး အမ္မာကို မတွေ့ရတော့တာပဲ။ ဒီမှာ ရဲအုပ်ကြီး လွန်ခဲ့ တဲ့ နှစ်နှစ်က နိုင်ရာဂါယာကိစ္စကို ခင်ဗျားတွေ့နေမယ်ဆိုတာ ကျွန် တော်သိပါတယ်။ အမ္မာနောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထွက်ပြေးပြန်ပြီလို့ ကျွန် တော်လည်း ဒီလိုတွေ့ခဲ့မိတာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူ့အဝတ်အစားတွေ တစ်ခုမှ မလျော့ဘူး။ မနေ့မနက်က သူဝတ်ထားတဲ့ အိမ်နေရင်းအဝတ်အစားပဲ မရှိတာ သူ့ရည်းစားနဲ့ ထွက်ပြေးရင် အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေ ယူမသွားဘဲ နေပါ့မလား"

တိုနီစိုးရိမ်သည် မှာ အခြားအချက်တစ်ခု ရှိသေးသည် ။ အမ္မာအား အခြားမိန်းမသားတို့ က ရန်ပြုမည်ကိုပင် ဖြစ်သည် ။

"နိုင်ရာဂါယာကိစ္စအပြီး အမ္မာဟာ သူတို့ ရဲ့ အကြံကို ခံရတော့ ဒေါသထွက်တာ အလွန်ပဲ။ ဒါကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ နောက် တော့ အမ္မာဟာ ဒေါသပြေသွားပြီး စိတ်ကျရောဂါလို ဖြစ်လာတယ်။ စ

နေနေက သင်္ချိုင်းမှာ တော့ တွေ့သေးတယ်။ သူဟာ မကောင်းပါဘူးတဲ့ ။ ဒီကထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်တဲ့ "

"ညစာစားချိန်အထိ သူ့စကားအပေါ် ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ နည်းနည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိလာတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်စာစားတော့လည်း ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက် ဂျင်းနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာမတွေ့တော့ စိုးရိမ်လာတယ်။ သူပြောသလို လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးပြီလားလို့ "

တိုနီမှာ နောက်ဆုံးစကားတို့ ကို တုန်ရင်အက်ကွဲစွာ ပြောခဲ့ရှာသည် ။ သို့သော် မကြာမီ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်ကာ အဖြစ်ကို ဆက်၍ ပြောပြသည် ။

"ခုမနက်တော့ သူပျောက်တာကို အကြောင်းကြားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတယ် ။ ဒါကို ဂျင်းကို ပြောပြလိုက်တော့ ကောင်းတယ်။ ဒီလိုလုပ်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်စောင့်နေခဲ့မယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် က မင်း မနေ့ကအားရက်မှာ ငါ အလုပ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ၊ မင်းအဖေနဲ့ မင်းမတွေ့ရတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ ငါနဲ့ သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့လို့ ခေါ်ခဲ့တာပဲ"

"ဂျင်းဟာ တကယ်သစ္စာရှိတဲ့ လူပဲ မစ္စတာဂိုး၊ သူက အိမ်စောင့်နေခဲ့မယ်လို့ ပဲ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ အတင်းအကျပ်ကို ခေါ်ခဲ့ရတာပဲ။ အင်း.. ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြပြီ။ ခုလို ဒုက္ခပေးရတာ စိတ်မကောင်းပေမဲ့ ဒါက ခင်ဗျားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား"

ဂိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ပျောက်နေသူကို ရှာရန်မှာ သူ့တာဝန်သာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည် ။ သို့တိုင် ပျောက်နေသူ စကားလုံးကို တော့ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိသည် ။ တစ်ချက်ရှိပါသည် ။ ပျောက်နေသူ

ဆိုသည် မှာ ဆန်းကြယ်စွာရှာမရဘဲ အနိုင်အထက်ခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရသူဟု သူ၏ ရဲလုပ်ငန်းတွင် ခေါ်တွင် ပါသည် ။ အမွှာ၏ အတိတ်ကို သိသူအဖို့ ထိုစကားလုံးကို သုံး၍ ရနိုင်ပါမည်လော။

ထိုအတွေးကြောင့်ပင်လျှင် အမွှာ၏ အဝတ်အစားများ နှင့်ပတ်သက်၍ တိုနီ၏ စကားကို အရေးကြီးသည် ဟု မယူဆတော့ပါ။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဇနီးသည် တွင် အဝတ်အစား မည်မျှရှိသည် ကို သိနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် ရဲအရာရှိဂိုးမှာ သူ့တာဝန်ကို သူပြောပါသည် ။ တိုနီနှင့်လိုက်ခဲ့ပြီး စူးစမ်းရှာဖွေရန် သဘောတူလိုက်သည် ။ သူတို့ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဂျင်းတို့ သားအဖထွက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်သည် ။ ဂျင်းက သူပါပြန်လိုက်မည်ဟု ဆိုသည် ။

ဂျင်းကိုမြင်ပြီး စိတ်ကူးတစ်ခု ဂိုးရသွားသည် ။

"အော်.. ဂျင်းရေ ဟိုတစ်ခါ ငါနဲ့ တွေ့တုန်းက မင်းပြောတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်းစာအုပ် ငါ့ရုံးခန်းမှာ ရှိနေပြီ။ လိုက်ယူပါလား"

ဂျင်းမှာ တော့ ထိုသို့တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ဂိုးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ သို့သော် လှေကားထိပ်တွင် တိုနီနှင့်သူ့ဖခင်တို့ စကားပြောနေကြပြီဖြစ်ရာ ဂိုးအနီး တိုးသွားသည် ။

"ခုတင်က ပြောတာကို မေ့လိုက်တော့ ဂျင်း.. မင်းနဲ့ သီးခြားစကားပြောချင်လို့ ဖန်တီးလိုက်တာ၊ ကဲ.. မင်းဟာ ငတုံးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ မျက်စေ့ကိုဖွင့် နားစွင့်ထားတတ်မှာ ပဲ။ တိုနီမရှိဘဲ မင်းနဲ့ အမွှာတို့ သာ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အချိန်မျိုးတွေ ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာဂိုး"

ဂျင်းက တံတွေးမျိုချလိုက်သည် ။ အနီးမှန်လှသည့်မျက်လုံးအစုံက လည်း ပြူးကျယ်နေသည် ။ ရဲအုပ်ကြီးရည်ရွယ်ချက်အပေါ် သူ သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။

"ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် မင်းကို လူမသိသူမသိတာလေးတွေ မေးချင်တယ် ။ အမွှာမှာ သူ့ယောက်ျား သတိမပြုမိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေရှိသလားကွ။ တိုနီ မရှိတုန်းလာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိသလားကွ။ တိုနီမရှိတုန်းလာတဲ့ ယောက်ျားတွေကော ရှိသလား"

ယခုတော့ ရဲအုပ်ကြီး၏ အတွေးကို သဘောပေါက်သွားသည့် ဂျင်းမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အားတက်သရော ပြောပြပါသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ နှစ်ယောက်ရှိတယ် ရဲအုပ်ကြီး။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ မစ္စကံအောက်မှာ ထားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကတိပေးထားပေမဲ့ လက်ရှိအခြေအနေအရ ကတိဖျက်ရတော့မယ် ထင်တယ်။ မစ္စကံအောက် နောက်တစ်ခါ ထွက်ပြေးပြန်ပြီထင်လို့ လား။ အင်း.. ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဝယ်ဒန်ထရိုဗယ်ယန်နဲ့ ဟယ်ရီဘလဲယားပဲ"

ဂိုးမှာ အံ့အားသင့်ကာ မျက်ခုံးချိုသွားသည် ။ ဝယ်ဒန်မှာ ဆေးကျောင်းသားဖြစ်ပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အဖြစ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်နေသည် ။ ဘလဲယားကမူ ကုန်မာနှင့် လယ်ယာသုံးပစ္စည်းများ ရောင်းချသူဖြစ်သည် ။ ဝယ်ဒန်က ငယ်ရွယ်သည် ။ လူပျိုကိုယ်လွတ်၊ ဘလဲယားက မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်နှင့်။ ဂိုးက ဂျင်းအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး အပြင်ဘက်ရှိ တိုနီထံသို့ ပြန်သွားသည် ။

"အော်.. တိုနီ.. ကျွန်တော်မေ့နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ကုန်းနှီးတင်ပြီး

သား ကျွန်တော့်မြင်းရဲ့ ရှေ့ခြေထောက်တစ်ချောင်းက သံခွာကွာနေလို့ ပန်းပဲသွားရဦးမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ဂျင်းတို့ ပြန်နှင့်၊ နောက်က ကျွန်တော်အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

တိုနီက ခေါင်းညိတ်ကာ ဂျင်းနှင့်အတူ မြင်းလှည်းမောင်းကာ ထွက်သွားသည် ။ အလက်ဇန်းဒါးက ၎င်းတို့ အား နောက်မှ လိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ဖက်ကိုသပ်ပြီး ဂိုးအား မေးခွန်းထုတ်သလို ကြည့်လိုက်သည် ။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဂျင်းနှင့် ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမတူပါ။ လူကောင်ထွားသည် ။ ပြောသည့်အသံက ဝမ်းခေါင်းသံပါသည် ။

"အတော်လေး ဆန်းနေတယ်ထင်တယ် ရဲအုပ်ကြီး။ ဂျင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါတယ်"

"သိပ်တော့ မဆန်းလှဘူး အလက်ရယ်"

ဂိုးက မြင်းခွာပြင်ရန်မလိုသော မြင်းကိုစီး၍ ဝယ်ဒန်နှင့် ဘလဲယားတို့ အားတွေ့ရန် ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဂျင်း၏ ပြောစကားအရ အမ္မာသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က ဇာတ်လမ်းဟောင်းမျိုး ထပ်ခင်းပြန်ပြီဟု အတော်ပင် ထင်မြင်နေသည် ။ ဘလဲယား သို့မဟုတ် ဝယ်ဒန်နှင့်ပင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည် ။

ဝယ်ဒန်၏ အိမ်သို့ သူက အရင်သွားသည် ။ ကျောက်ပေါက်၍ အိပ်ရာတွင် လဲနေသည့် ဝယ်ဒန်အား တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဝယ်ဒန်က သူနေမကောင်းသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် တိုနီအလစ်တွင် အမ္မာနှင့်တွေ့တတ်ကြောင်း၊ မတွေ့သည် မှာ တစ်လမျှရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည် ။

"အမွှာဟာ အတော်ကြွတဲ့ မိန်းမပဲ"

ဝယ်ဒန်က အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့်ဆိုသည်။ ။

"အတော်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပါ။ သူ့သာ ပျောက်သွားရင် တော့ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ သတ်ရနေမှာ မို့ပဲ"

သို့ဖြင့် ဂိုးမှာ ဂေါ်မြို့စွန်ရှိ ဘလဲယား၏ ကုန်လှောင်ရုံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ။ အဆောက်အအုံဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာရင်း မည်သူ့ကိုမှ မမြင်ရ။ ဘလဲယားရှိမည်မဟုတ်ဟူသော အတွေးက ပိုမိုပြင်းလာသည်။ ။ ထို့နောက် ဂိုးတုန်လှုပ်သွားရသည်။ ။ ဂိုး၏ မြင်းခွာသံအဆုံးဝယ် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် သန့်ရှင်းစွာ ရိတ်ပယ်ထားသည့် ဘလဲယားက ကုန်ရုံထဲမှ ထွက်လာကာ နောက်ပြောင်သလို အလေးပြုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ရဲအုပ်ကြီး။ ဘာကူညီရမလဲ"

သို့သော် ဂိုးရောက်လာခြင်းအကြောင်းကို သိသည့်အခါတွင် တော့ ဘလဲယား၏ ရွှင်ပျဟန်က ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

"အမွှာမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စိုးရိမ်စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူနဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို လူပြောသူပြောများ ပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမသိသွားမှာ တော့ မလိုလားဘူးဗျာ"

"တိုနီ မရှိရင် သူ့ဆီ ကျွန်တော်သွားလေ့ရှိတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ရဲအုပ်ကြီး ဒါကို မပေါက်ကြားပါစေနဲ့ ဗျာ။ မနေ့မနက်က ရောက်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းနဲ့ သွားတာ။ တဲထဲမှာ တိုနီမြင်းလှည်းမရှိတာကြောင့် တိုနီမရှိမှန်း သိရပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ အမွှာကို မတွေ့ဘူး။ အော်

ခေါ်တော့လည်း ပြန်ထူးသံ မကြားရဘူး။ အမွှာသာ ထွက်ပြေးသွားရင် တော့ ကျွန်တော် မရောက်ခင် သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဂိုးတို့ က ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ဝင်ကြသည် ။ ဘလဲယား၏ မြင်းနှင့် လှည်းတို့ ကို ချည်ထားကြောင်း ပြတင်းပေါက်မှ ဂိုးတွေ့ရသည် ။ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခရီးဆောင်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိသည် ။

"အမွှာတို့ အိမ်ကို ခင်ဗျားဘယ်အချိန်က ရောက်တာလဲ ဘလဲယား"

"မနက်ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ်နာရီကြားပဲ"

ဂိုးက ပြတင်းပေါက်မှ ခွာကာ ဘလဲယားအား ရင်ဆိုင်ပြီး တည့်တိုးပြောလိုက်သည် ။

"ဘလဲယား အမွှာသာ ထွက်ပြေးခဲ့ရီးမှန်ရင် ခင်ဗျား သူ့နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ တော့ မရှိပါဘူးနော်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင် ဒီလိုလုပ်ရင်တော့ ခင်ဗျားမိုက်တာပဲလို့ .. ကဲ.. ခင်ဗျား ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ပြန်ချပြီး အလုပ်သာ ဆက်လုပ်ပေတော့ဗျာ"

"ခရီးဆောင်သေတ္တာ ဟုတ်လား"

ဘလဲယားက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ငြင်းသလို ခေါင်းကို ရမ်းသည် ။

"ဒီမှာ ရဲအုပ်ကြီး ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ ကျွန်တော်က ဘာလင်ကို တစ်ညအိပ် အရောင်းအဝယ် သွားမလို့ ဗျာ။ အမွှာဘယ်မှာ ရှိတယ်ကို မသိဘူးလို့ ကျိန်ပြောရဲတယ်"

"ခင်ဗျားစကားကို ယုံလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အမွှာကို ရှာမတွေ့မချင်း မြို့ကမခွာလို့ အကြံပေးပါရစေ"

ဂိုးမှာ တိုနီတို့ အိမ်သို့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရောက်သွားပါသည် ။ ခြံဝတွင်

င် တိုနီနှင့် ဂျင်းတို့ က စိုးရိမ်သည့်သောကမျက်နှာနှင့် ဆီးကြိုကြသည် ။
ဂျင်းက ဂိုး၏ မြင်းကို ရေတိုက်ရန်ခေါ်သွားမှ တိုနီက စကားစလိုက်သ
ည် ။

"ကျွန်တော့်သေနတ်ကို တွေ့ပြီဗျ။ လှည်းထားတဲ့ တဲထဲက မြင်းစာခွ
က်နောက်ကပဲ။ မဆန်းဘူးလား။ ခုလို ကျွန်တော်ဝှက်မထားတာတော့
သေချာတယ်။ ဘယ့်နှယ် သံချေးတက်ခံပါ့မလဲ။ သေနတ်ဘယ်လိုရော
က်နေတယ်ဆိုတာ သူလည်း မသိဘူးလို့ ဂျင်းက ပြောတယ်။ သေနတ်
ကို ကျွန်တော်မကိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကြည့်နိုင်အောင် ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့တ
ယ်"

ဂိုးက တဲထဲသို့ဝင်ကာ သေနတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည် ။ ၁၂ စရိတ်
ကျည်သုံး ပြောင်းတိုနှစ်လုံးပြူး ဖြစ်သည် ။ မြင်းစားခွက်ကို ထောင်လျ
က် ချထားသည် ။ အလျင်စလို ထားခဲ့ပုံမျိုးဖြစ်သည် ။ သေနတ်ပြောင်းမှ
ယမ်းနံ့က ထွက်နေသည် ။

ဂိုးက ပြောင်းကို ချိုးကြည့်လိုက်သည် ။ ပစ်ပြီးသား ကျည်ခွံနှစ်ခုကို
တွေ့ရသည် ။ မနက် ၇နာရီခွဲလောက်က သေနတ်သံ နှစ်ချက်ကြားရသ
ည် ဆိုသော ဂျွန်အော့၏ စကားကို သတိရကာ ရင်တုန်သွားသည် ။ သေ
နတ်ကို စစ်ဆေးရင်း ပို၍ ရင်တုန်လာသည် ။ သေနတ်ဒင်တွင် လတ်လ
တ်ဆတ်ဆတ် သွေးစက်များ ရှိနေသည် ။ သွေးစွန်းသည့် လက်ရာများ
ပင် အမွှာတစ်ယောက် အသတ်ခံရပြီဟု ဂိုးတွေးမိပြီဖြစ်သည် ။

"ဒီသေနတ်က ပစ်ထားတာ မကြာသေးဘူး"

ဂိုးက တိုနီအား ထိုမျှသာ ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ယုံတယ် တိုနီ၊
တိုရန်တိုမှာ အွန်တာရီယိုပြည်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့က စုံထောက်ရဲမှူး ဂျောနီမူ

ရေးဆိုတာ ရှိတယ်။ ခု သူ့ဆီကို ကြေးနန်းရိုက်ရမယ်၊ ကြေးနန်းကို
ဂေါ်မြို့မှာ ဂျင်းသွားရိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။"

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကျွန်
တော်ပဲ ပိုသိတယ်။"

ဂိုး မကန့်ကွက်ပါ။ တိုနီမရှိသည့်အတွက်ပင် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသ
ည် ။ သို့မှ သာလျှင် ယာခင်းနှင့်အိမ်ကို လွတ်လပ်စွာ ရှာနိုင်မည်ဖြစ်သ
ည် ။ ဇနီးသည် တွင် ချစ်သူရှိကြောင်း မသိသည့် ခင်ပွန်းအား ဇနီးသည်
နှင့် ထိုချစ်သူအကြား ပြဿနာဖြစ်မဖြစ်၊ သက်သေသာခက ရှာရမည့်အ
ကြောင်း မည်သို့ ရှင်းပြနိုင်အံ့နည်း။

ဂိုး ရေးပေးလိုက်သည့် ကြေးနန်းစာကြမ်းကိုယူကာ တိုနီ ထွက်သွား
သည် ။ ယာခင်းထဲတွင် ဂျင်းကောက်ဆွနေစဉ် အိမ်သို့ဝင်ကာ ဂိုး ရှာဖွေ
တော့သည် ။ တိုနီက အိပ်ခန်းကို အရင်စစ်ဆေးကြည့်သည် ။ ဘီရိုထဲတွ
င် သေနတ်ထားနေကျအခန်း၌ အမွှာသည် သူ့ချစ်သူများအား ပြုစုဟန်
ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ပင်။

သို့သော် တစ်အိမ်လုံးတွင် ထူးခြားချက်ကို ရှာမတွေ့ပါ။ ဂိုး၏ လုပ်င
န်းအဆုံးသတ်ချိန်တွင် နေဝင်စ ပြုနေပြီဖြစ်သည် ။ တိုနီကော ဂျင်းပါ
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။

"ကြေးနန်းရိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အဖြေကို စောင့်နေတာ ပြန်ရိုက်လိုက်
တဲ့ ကြေးနန်းက ဟောဒီမှာ ..."

မူရေးသည် နောက်တစ်နေ့မနက် ပထမရထားနဲ့ လိုက် လာပြီး ဂေါ
သို့ ကိုးနာရီတွင် ရောက်မည်ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

"အင်း.. မူရေးကို ကျွန်တော်သွားကြိုဖို့ ဂေါ်ကို သွားမှ ပဲ"

သို့သော် မနက်မှ သူ၏ မြင်းလည်းကို ယူသွားရန် တိုနီက အကြံပေးသည် ။ ညစာကို နှုတ်ဆိတ်စွာစားကြပြီး သုံးဦးသားမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည် ။

အိပ်ရာသို့ စောစွာဝင်ကြသည် ။ ဂိုးအတွက်မူ အိမ်၏ အရှေ့ခြမ်းရှိ အခန်းတွင် အိပ်ရန် အိပ်ခန်းသုံးခန်းစလုံးမှာ အပေါ်ထပ်မှာ ပင် ရှိကြသည် ။ ဂိုးက ခုတင်ပေါ်မတက်မီ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသေးသည် ။ ညကမှောင်၍ ခြံစည်းရိုးဖြူဖြူနှင့် ထိုအလွန်မှ ပြောင်းခင်းကို ရေးရေးမြင်နေရသည် ။

ဂိုးမှာ နိုးတစ်ဝက်သာ ဖြစ်နေသည် ။ အတွေးတို့ က နှောင့်ယှက်နေသည် ။ အမွှာသာ အသတ်ခံရပါက မည်သူသတ်သနည်း။ အမွှာ၏ စိတ်ကို သိထားသည့်အလျောက် အမွှာသည် သူမချစ်သူအား အတူထွက်ပြေးကြရန် ပြောနိုင်သည် ။ ထိုသူက ငြင်းပါက ခြိမ်းခြောက်မည်။ ထိုအတွေးမျိုး သူမတွေးဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ဤအဖြစ်မျိုးကို ဆေးကျောင်းသား ဝယ်ဒန်လည်း မခံနိုင်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဘလဲယားလည်း ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ ဝယ်ဒန်ကတော့ ကျောက်ရောဂါကြောင့် တနင်္ဂနွေမနက်က အိမ်မှ ထွက်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဘလဲယားအနေဖြင့် သူဝန်ခံသည့်အချိန်ထက်စောကာ အမွှာထံသို့ ရောက်နိုင်ခြင်းရှိမည်လော။

နောက်ဆုံးတော့ ဂိုး အိပ်ပျော်သွားသည် ။ သို့သော် အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် အရုဏ်ပျိုးစအချိန်မှာ ပင် နိုးလာသည် ။ အိပ်ရာမှ ထ၍ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ပြောင်းခင်း၏ အိမ်နှင့်အနီးဆုံးထောင့်တွင် ဝါကြင်ကြင် မီးရောင်လေးတစ်ခု လှုပ်ရှားနေသည် ။ မှန်အိမ်ကိုင်၍ လူတစ်ယောက် သွားနေခြင်းဟု မှတ်ယူမိသ

ည် ။ သို့သော် အလင်းရောင်က ပျောက်သွားပြီးနောက် ပိုးစုန်းကြူးနယ်
မီးပိုးကောင်တစ်မျိုးသာဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိသည် ။ ဤမျှ စောစီးသောအ
ချိန်မျိုးဝယ် မည်သူမှ သွားလာလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ဂိုးက မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ရိတ် အဝတ်အစားလဲသည် ။ မီးဖိုချောင်တွ
င် ကော်ဖီဖျော်နေသည့် ဂျင်းအား တွေ့ရသည် ။ မကြာမီ
အိပ်ချင်ဟန်မပြေသေးသည့်ပုံနှင့် တိုနီ ရောက်လာသည် ။ မနက်စာ စား
ပြီးသည် နှင့် ဂေါ်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ မနက်ကိုးနာရီမှာ ပင် တိုရန်တိုမှ ရ
ထားက ဝင်လာပါသည် ။

အရပ်ရှည်ရှည် လူကောင်ထွားထွား စုံထောက်မူရေးက ဆေးလိပ်
သောက်နိုင်သည့် တွဲပေါ်မှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆင်းလာသည် ။ လက်
ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးနောက် စကားပြောနိုင်ရန် ဂိုး၏ ရုံးခန်းသို့ ထွ
က်ခဲ့ကြသည် ။

ဂိုး၏ ပြောပြချက်ကို မူရေးက ဂရုတစိုက်နားထောင်သည် ။ ဘလဲ
ယားနှင့် ပတ်သက်၍ သာ မှတ်ချက်ပေးသည် ။

"တိုနီတို့ အိမ်ကို ရောက်သွားတဲ့ အချိန်ကိုတော့ ဘလဲယားက ကြို
က်သလို ပြောနိုင်တာပဲ။ ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ်နာရီကြားဆိုတာ မတိကျလှ
ဘူး။ ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောနိုင်လားလို့ ထပ်သွားတွေ့ရလိမ့်မယ်"

ကုန်လှောင်ရုံမှာ ပင် တွေ့ရသော ဘလဲယားအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပင် မေးသမျှကို ဖြေပါသည် ။ အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ မူ ခေါင်းကိုစဉ်းစား
သလို ကုတ်ပြီးမှ ဖြေသည် ။

"နေဦးဗျ ကျွန်တော် တွေးကြည့်ဦးမယ်။ တိုနီတို့ အိမ်က မြင်းလှည်း
နဲ့ ပြန်လာတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘေးက ဖြတ်သွားရတယ်။ အဲဒါကို
ရောက်ဖို့ ဆယ်မိနစ်ခရီးဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘာသာရေးသင်တန်းက

တက်နေပြီ။ အဲဒါက ဆယ်နာရီ၊ တိုနီတို့ အိမ်ကိုရောက်ပြီး အမ္မာကို လိုက်ရှာတာက ဆယ်မိနစ်လောက်၊ ဒီတော့ တိုနီတို့ အိမ်ကို ကျွန်တော် ကိုးနာရီလေးဆယ်မှာ ရောက်ပြီး ကိုးနာရီငါးဆယ်မှာ ထွက်ခဲ့တာပဲ။"

"အဲဒီ အရင်ကကော မနက် ၇ နာရီခွဲလောက်က"

မူရေးက မေးလိုက်သည်။ ။

"အိမ်မှာ ပဲ အိပ်ရာထဲမှာ ဒါကို ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ အစစ်ခံနိုင်ပေမဲ့ သူတို့ ကို မေးတဲ့ အဖြစ်တော့ မရောက်စေချင်ဘူးဗျာ"

ဂိုးတို့ က တိုနီတို့ အိမ်သို့ သွားကြသည်။ ။ နေ့လယ်စာ အတူစားပြီး နောက် တိုနီနှင့် ဂျင်းတို့ က ယာနီးချင်းတစ်ခုသို့ နွားချေးသွားပို့ကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ မရှိတော့သည့်တိုင် အိမ်ကိုရှာရန် မူရေးတို့ ဆန္ဒမရှိပါ။

"ခင်ဗျားက မျက်စေ့လျင်တာပဲ ဂိုး၊ မြင်သင့်တဲ့ အရာရှိရင် ခင်ဗျားမြင်ပြီး ဖြစ်မှာ ပဲ။ အဲ.. သေနတ်ပေါ်က သွေးစက်တွေကတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဒီသေနတ်နဲ့ သာ အမ္မာကိုသတ်ခဲ့ရင် လူသတ်သမားဟာ ပစ်ပြီးမှ သွေးတွေထွက်နေတုန်း အမ္မာကို ကိုင်မိတာဖြစ်မယ်။ နောက်မှ သေနတ်ကို တစ်နေရာ သွားထားခဲ့တာပဲ။ အမ္မာဟာ အိမ်ထဲမှာ ပစ်သတ်ခံရတာ မဟုတ်ရင် အိမ်ပြင်မှာ ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ.. မီးဖိုချောင်ကို ကြည့်ရအောင်။ သူဟာ ပန်းကန်တွေ ဆေးနေတုန်း လူသတ်သမားဝင်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ သူ ဘယ်ကထွက်ပြေးမလဲ မီးဖိုဆောင်တံခါးကပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်"

မူရေးက မီးဖိုတံခါးအပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်ကို စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ မကြာမီပင် ဂိုးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်း မြက်ခင်းပြင်တစ်နေရာဝယ် အပိုင်းလိုက်ဆိုသလို မြက်ခင်းရောင်က ပို၍ အရောင်ရင့်နေသည်။ ။ ဟိုတစ်ကွက် သည် တစ်ကွက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ။ အ

ဝိုင်းစွန်း၏ တစ်ဖက်မှ အနီစက်လမ်းကြောင်းက ပြောင်းခင်းရှိရာ ခြံစည်းရိုးဖြူဖြူသို့ ဦးတည်နေသည် ။ ထိုလမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ခြံစည်းရိုးတိုင်သုံးချောင်း မရှိတော့။

"ဆွဲခေါ်သွားတာပဲ ဂိုး၊ မစွက်အောက်တော့ အသက်ရှင်လျက် တွေ့နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး။ သူ့အလောင်းကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ခြံစည်းရိုးတိုင်သုံးချောင်းကို ဆွဲဖြုတ်တာဖြစ်ရမယ်"

မူရေးက အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သည် ။ မြက်ခင်းပြင်ရှိ အနီကွက်နေရာမှ ခြံစည်းရိုးဆီသို့ မုဆိုးတစ်ယောက်နှယ် အကဲခတ်ကြည့်သည် ။ ခြံစည်းရိုးအလွန် ပြောင်းခင်းအစွန်ဝယ် ကုန်းမြင့်မြင့်တောအုပ်လေးရှိသည် ။

"ကဲ.. လာ ဂိုး၊ အဲဒီတောအုပ်ကို သွားကြည့်ရအောင် လူသတ်သမားအတွက် အသုံးချဖို့ သဘာဝအကျဆုံးနေရာပဲ"

သစ်ပင်များကြားဝယ် တွင်းတစ်တွင်းတူးထားပုံမျိုး တွေ့ကြသည် ။ လူတစ်ယောက်မြှုပ်လောက်အောင် အရှည်နှင့် အကျယ်က ရှိသည် ။ သို့သော် တစ်ပေခွဲမျှသာ နက်သေးသည် ။ အလောင်းမြှုပ်ရန် ဆိုပါက ထိုထက်မက နက်ရပါမည်။

မူရေးက အနီးရှိ ချုံပုတ်များ အကြားသို့ ရှာဖွေသည် ။ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည် ။ သူ၏ ရှာဖွေရေးအလုပ်က ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သည် ။ ပါးလွှာသော အိမ်နေအိပ်အစားဖြင့် အမွှာ၏ အလောင်းအား သစ်ရွက်များ ဖုံးလျက်သာ ရှိနေသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်မှ ဒဏ်ရာကမူ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဒဏ်ရာတစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"လူသတ်သမားဟာ ပစ်သတ်ပြီးတာနဲ့ အလောင်းကို လာဝှက်ထားတာပဲဂိုး၊ နောက်မှ ပြန် လာပြီး တွင်းတူးတယ်။ ညကပဲ ဖြစ်မယ်။ ခုည

တစ်ခေါက်ပြန် လာပြီး ဆက်တူးစရာရှိတယ်"

မူရေးက အလောင်းပေါ်မှ သစ်ရွက်များကို ပြန်ဖုံးသည် ။

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ရမှာ ပဲ ဂိုး"

ရဲအရာရှိ ဂိုးမှာ အရုဏ်တက်ချိန်က သူမြင်ခဲ့ရသော မီးရောင်ကို သတိရလိုက်သည် ။ မူရေးအား မပြောမိသည့် ထိုအဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်သည် ။

"ဒါပေမဲ့ မီးဖိုထဲ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ဂျင်းရှိနေတယ်။ နောက်မကြာခင် တိုနီရောက်ပါတယ်ဗျ။ ကဲ.. ဘယ်လိုလဲ"

မူရေးက အဖြေမပေးဘဲ တွေးနေသည် ။ ထို့နောက် အိမ်ပြန်သွားကြသည် ။ တိုနီတို့ မရောက်သေး။ သူတို့ က ဖိနပ်ချွတ်မှာ ပင် ထိုင်ကာ ဆွေးနွေးကြသည် ။

"ဘယ်လိုထင်သလဲဆိုတော့ တိုနီကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ယုံလို့ မရသေးဘူးဆိုတာပဲ ဂိုး၊ အလောင်းတွေတာ သူ့ကိုမပြောရင် ကောင်းမယ်၊ သူ့မိန်းမဖောက်ပြန်တာ သူသိတာမို့ သူ့မှာ အမ္ဘာကို သတ်စရာအကြောင်းက ရှိနေပြီ။ တစ်ခါက သူ့မိန်းမထွက်ပြေးတာကို သူခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

"တနင်္ဂနွေနေ့က ဂျေကို သူ့ဝက်တွေသွားပို့တော့ လမ်းမှာ ရပ်ပြီး ဂျင်းက နွားတွေမောင်းသွားချိန်အထိ စောင့်မယ်။ နောက် ပြန်လာမယ်။ ဟုတ်တယ် ခုမနက် မီးဖိုဆောင်မှာ သူရှိနေတာ ဆန်းတယ်။ ညက မှန်အိမ်နဲ့ တွင်းတူးတာ သူဖြစ်နိုင်တယ်။ မီးဖိုထဲ ခင်ဗျားဝင်ပြီး မကြာခင်က မှ သူရောက်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"

မူရေးက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း စကားဆက်သည် ။

"နောက် ဂျင်းအယ်လီဆင် သူကလည်း အမွှာကိုသတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်ချင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုတော့ ကျွန်တော် တွေးမရဘူး။ သူက နွားပို့သွားရာက လမ်းတစ်ဝက်က ပြန်လာနိုင်တယ်"

"တိုနီက ပြောတယ်။ သူအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီတဲ့ ၊ ရောက် နှင့်နေတဲ့ ဂျင်းကလည်း သူပြန်ရောက်တာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီလို့ ပြောတယ်။ ဘလဲယားကျတော့ တိုနီတို့ အိမ်ကို ကိုးနာရီလေးဆယ်မှာ ရောက်ပြီး ကိုးနာရီ ငါးဆယ်မှာ ပြန်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူတို့ အပြော တွေမှန်ရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာကြောင့် မဆုံမိကြတာလဲ"

ဂိုးက ခေါင်းရမ်းလိုက်သည် ။

"လိမ်ပြောတာဖြစ်ရင် ဘလဲယားပဲ လိမ်ပြောတာဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဂျင်းဟာ လူသတ်သမား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မှန်အိမ်နဲ့ တွင်းသွားတူးတဲ့ လူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အောက်ထပ် ကျွန်တော်ဆင်းပြီး မှ မနက်စာစားဖို့ ရောက်လာတဲ့ သူက သမ်းပြီး မျက်လုံးတွေပွတ်နေတာ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဂျင်းဟာ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့ ပုံပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် သေချာတယ်"

တိုနီနဲ့ ဂျင်းတို့ က မွန်းမတည့်မီ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ ထို့နောက် တစ်ညနေလုံး ထွေရာလေးပါးစကားများ ပြောနေကြသည် ။ မူရေးတို့ အမွှာ၏ အလောင်းကိုတွေ့ပြီကို တိုနီတို့ မရိပ်မိကြ။ မိုးချုပ်မှ မူရေးတို့ က ဂျေသိုပြန်ရန်ဆိုကာ တိုနီ၏ မြင်းများကို ငှား၍ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

သို့သော် တစ်မိုင်မျှ ခရီးအပေါက်တွင် မြင်းလည်းကို ရပ်သည် ။ မြင်းများကိုဖြုတ်၍ တောအုပ်ထဲတွင် ချည်သည် ။ ထို့နောက် အိမ်ဘက်သို့ ခြေလျင်ပြန်လာကြသည် ။ အိမ်နှင့် အမွှာ၏ အလောင်းရှိရာအရပ်ကို

လှမ်းမြင်နိုင်သည့်တစ်နေရာတွင် ပုန်းခိုနေလိုက်ကြသည်။ ။

ဖြူလွလွလမင်းကြီးက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ယမန်နေ့ညကလောက် မမှောင်မိုက်တော့။ ကိုးနာရီတွင် မူ အိမ်မှ မီးတို့ ငြိမ်းသွားသည်။ ။

သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်တွင် မှန်အိမ်မီးရောင်က ပေါ်လာသည်။ ။ ပြောင်းခင်းထဲမှ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် သွားနေသည်။ ။ မှန်အိမ်ကိုင်သူကို အရိပ်ပမာသာ တွေ့ရသည်။ ။

"တိုနီကော ဂျင်းပါ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ အိမ်ထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်မလာကြဘူး"

မူရေး၏ စကားကို ဂိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသူနောက် လိုက်ကြသည်။ ။ တောစပ်သို့ရောက်သည့်အခါ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ။ မှန်အိမ်ရှင်အား တွင်းတူးခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။ မကြာမီ ဂေါ်ပြားနှင့် မြေတူးသံ ပေါ်လာသည်။ ။

ထို့နောက် မူရေးနှင့် ဂိုး ပြေးဝင်ကာ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ။ မှန်အိမ်ရှင်မှာ ဂေါ်ပြားကို ပစ်ချပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လုပ်နေတော့သည်။ ။

"ဟင်... အလက်"

ဂိုးထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ။ ပြေးသွားကာ အလက်ဇန်းဒါးအား ဖမ်းဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဘုရား.. ဘုရား အလက်အယ်လီဆင်ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ.. ဟေး.. မူရေး သူက ဂျင်းရဲ့ အဖေလေ၊ ဘုရား.. ဘုရား.. ရှင်းစမ်းပါဦး အလက်ရယ်"

စိတ်ကိုထိန်းနိုင်ချိန်မှ အလက်က ကြေကွဲဖွယ် သနားစဖွယ်အဖြစ်

ကို ပြောပြရှာသည်။ ။

အမွှာအား သတ်ခဲ့သူမှာ သူ၏ သား ဂျင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ရန် အချိန်ကော သတ္တိပါမရှိခဲ့။ သို့ဖြင့် မြို့သို့ တိုခိုက် ခေါ်လာသည့် တနင်္လာနေ့မနက်တွင် မူ ဂျင်းက သူ့အဖေကို ဝန်ခံကာ အလောင်းဖျောက်ဖျက်ရေးတွင် ကူညီရန် ပြောခဲ့သည်။ ။

"မနေ့ညကလည်း ဒီကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တွင်းတူးရင်း အလင်းရောင်ပေါ်လာတာနဲ့ ပြန်ခဲ့တာပဲ"

သူတို့ က အလက်အား လက်ထိပ်ခတ်၍ ယာတောသို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ။ တိုနီနှင့်ဂျင်းအား အိပ်ရာမှ နှိုးကြသည်။ ။ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် ဖခင်ကိုမြင်ပြီး ဂျင်းထံမှ စကားများ ထွက်လာပါသည်။ ။

"အမွှာဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလူထဲမှာ ပါရမယ်လို့ တွက်ခဲ့မိတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်ကြည့်တယ်။ ဝက်တွေနဲ့ တိုနီထွက်သွားပြီးတော့ နွားတွေနဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ အမွှာကို ပန်းကန်တွေဆေးနေတာ တွေ့ရတယ်။"

"ကျွန်တော်က သူ့ကို အပေါ်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုရယ်ပြီး မောင်ရုပ်ဆိုးလို့ ခေါ်တယ်လေ။ သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်ထားဘူး။ အောက်မှာ လည်း ဘာမှ ခံဝတ်ထားဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရမ္မက်ဇောက ကြွလာတယ်။ သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

"သူက ကျွန်တော့်ကို တွန်းဖယ်ပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ တိုနီကို တိုင်မယ်လို့ ပြောတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် သိပ်လန့်သွားတယ်။ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ပြီး သေနတ်ယူတယ်။ သူ့အိမ်ထဲက ထွက်ပြေးမှ နောက်ကလိုက်ပြီး ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ။ ဆယ်နာရီလောက်မှာ တိုနီပြန်ရောက်တာ

တစ်နာရီရှိပြီလို့ ပြောတာက လိမ်ပြောတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က အလောင်းနဲ့ သေနတ်ကို ဂုဏ်နေရတယ်။ တိုနီအရင် ကျွန်တော်က တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ စောရောက်တာပါ။"

၁၈၉၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ဝါတာလူးမြို့နယ် ဘာလင်မြို့တွင် ဂျင်းအား အမွှာအေသတ်မှုဖြင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးကြသည် ။ ဂျူရီအဖွဲ့က အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ တရားသူကြီး မယ်ရာဒစ်က ကြိုးဒဏ်ပေးလိုက်သည် ။

သူ့အား နောက်တစ်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် ကြိုးဒဏ်ပေးလိုက်ကြသည် ။ အလက်ဇင်းဒါးအယ်လီဆယ် ကြံရာပါအဖြစ် အပြစ်ပေးရန်ရှိသော်လည်း အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းမရှိပါ။ ကြိုးစင်တွင် တွဲလောင်းကျဥ္ဇေယမ်းနေသည့် သားအဖြစ်က သူ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်လုံလောက်ပြီဟု အာဏာပိုင်တို့က ယူဆကြပါသည် ။

(HARLES BOSWELL AND LEWES THOMPSON တို့ ရေးသားသော H ARVESTERS OF MURDER စာအုပ်မှ THE RUNAWAY WIFE ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆိုပါသည် ။
